

Sygn. akt I PSK 122/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. Z.

przeciwko M. w T.

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 października 2021 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 11 marca 2020 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża strony skarżącej kosztami postępowania
kasacyjnego powoda.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. uwzględnił apelację powoda M. Z. i wyrokiem z 11 marca 2020 r. zmienił oddalający jego powództwo wyrok Sądu Rejonowego w T. z 18 kwietnia 2019 r. w ten sposób, że przywrócił powoda do pracy w M. w T. na dotychczasowych warunkach pracy i płacy, zasądził od pozwanego na rzecz powoda 3.464,- zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy oraz koszty procesu za obie instancje.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wobec konieczności dokonania wykładni przepisu art. 30 § 4 kodeksu pracy w zakresie ustalenia czy zgodnie z

dyspozycją tego przepisu przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie umowy o pracę sprowadza się do utraty przez pracodawcę zaufania do pracownika czy też obejmuje on swoim ustawowym zakresem inne przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, jak też, czy utrata zaufania jest warunkiem *sine qua non* skutecznego wypowiedzenia umowy o pracę oraz na podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. z uwagi na fakt, iż w świetle okoliczności niniejszej sprawy - skarga kasacyjna jawi się jako oczywiście uzasadniona.

Powód wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Negatywna ocena wynika z mankamentów metodycznych i merytorycznych zgłoszonych podstaw przedsądu.

Pierwsza podstawa nie spełnia się jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż nie wykracza poza zwykłą wykładnię przepisu art. 30 § 4 k.p. Zwykła wykładnia przepisu nie stanowi podstawy przedsądu (*a contrario* art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Znaczenie ma dopiero kwalifikowana potrzeba wykładni przepisu wynikająca z poważnych wątpliwości w wykładni lub rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Skarżąca nie wskazuje na rozbieżność w orzecznictwie w zakresie wykładni art. 30 § 4 k.p. Nie stwierdza się jej również z urzędu. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy podjąłby uchwałę dla ujednolicenia orzecznictwa. Chodzi o to, że w centrum zainteresowania podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest tylko sam przepis prawa. Wniosek wskazuje na art. 30 § 4 k.p. Nie jest to jednak przepis nowy, gdyż ma już swoje orzecznictwo i opracowania. Na tej podstawie uprawnione jest stwierdzenie, że znaczenie tej regulacji nie budzi wątpliwości w wykładni. Wielość orzeczeń nie wynika ze skomplikowania art. 30 § 4 k.p., lecz z różnych sytuacji i przyczyn wypowiedzenia umów o pracę w indywidualnych sprawach.

Czym innym jest zastosowanie art. 30 § 4 k.p. w danej sprawie. Do tego w istocie sprowadza się sens pytania.

Prowadzi to do dwóch zasadniczych stwierdzeń w aspekcie negatywnej oceny podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Pierwsze wymaga zwrócenia uwagi, że to pracodawca decyduje o wypowiedzeniu umowy o pracę i podaje w nim przyczynę wypowiedzenia.

Przepis art. 30 § 4 k.p. nie określa przyczyn wypowiedzenia. Przyczynę wypowiedzenia określa pracodawca.

Na gruncie przepisów nie jest możliwa egzemplifikacja przyczyn wypowiedzenia. Nie pozwala na to klauzula generalna zasadności wypowiedzenia z art. 45 § 1 k.p. Nie ma zamkniętej liczby przyczyn wypowiedzenia. Odnosi się to również do kwestii czy utrata zaufania jest warunkiem *sine qua non* zasadności przyczyn wypowiedzenia podanych przez pracodawcę. Oznacza to, że na podstawie wykładni art. 30 § 4 k.p. nie jest możliwe udzielenie odpowiedzi na pytanie zawarte w treści sformowanej podstawy przedsądu.

W tej sprawie przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę zostały ocenione przez Sąd Okręgowy w szerszym aspekcie. Jednak jest to już sfera stosowania prawa w konkretnej sprawie. Ocena rozstrzygnięcia Sądu w tym zakresie nie należy już do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Jak wskazano ta podstawa przedsądu ma charakter uniwersalny (generalny), bowiem ma na uwadze sam przepis a nie jego zastosowanie w danej sprawie.

Skarżący nie wykazuje również podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Ocena w tej części jest negatywna z następujących przyczyn. Ta podstawa przedsądu ani jej uzasadnienie nie zarzucają naruszenia przepisów prawa. Skoro punktem odniesienia dla zarzutów podstaw kasacyjnych są przepisy prawa materialnego i procesowego (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 398¹³ § 1 k.p.c.), to wymaganie to tym bardziej jest aktualne dla szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jako że należy wykazać aż oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Rzecz w tym, iż na etapie przedsądu nie ocenia się zarzutów podstaw kasacyjnych. Stanowią odrębną część skargi kasacyjnej i podlegają rozpoznaniu

dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że nie zastępują podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien więc samodzielnie (odrębnie od podstaw kasacyjnych) wskazać i wykazać naruszenie konkretnych przepisów prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Brak jest tego we wniosku.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., zważając na wynik sprawy i dotychczasowe obciążenie pozwanego kosztami procesu na rzecz powoda oraz przyczyny niepowodzenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, od razu zauważone w odpowiedzi na skargę kasacyjną.